

være ganske forbeholdt Fremtiden at afgøre, hvorledes Fonden skulde bruges, om man vil bruge den f. Eks. til at indløse de reelle Privilegier, noget, som ikke vil kunne gøres uden et saadant Tilskud, idet det Eksempel, man i saa Henseende har fra andre Lande, ikke er opmuntrende, eller man vil bruge den til at subventionere smaa Vandapoteker, som ikke har den fornødne Omsætning til at kunne bestaa ved egen Hjælp, eller man vil bruge den til en Pensionsfond for Apoteker-enters, saa at der kunde drages Omjorg for deres Forsørgelse derved i Stedet for, som nu er Tilfældet, at det tillades dem for længere eller kortere Tid efter Omtændighederne at fortsætte Apotekets Drift, naturligvis ved en dertil autoriseret Person, en farmaceutisk Kandidat, som er ansvarlig for Driften. Det er altsammen Ting, der, saaledes som Lovforslaget er affattet, ere frit overladt til, hvad man i Fremtiden kan blive enig om. Men hvad enten man gør det ene eller det andet, vil Spørgsmaalet beständig blive, om der er Penge dertil, og saa længe der ikke er tilvejebragt de fornødne Pengemidler, kan man med fuldkommen Sikkerhed sige, at saa er man ikke i Stand til at udrette noget betydeligt. Jeg vil derfor anbefale Tinget dette Lovforslag til Vedtagelse.

Det. Hansen: Det er jo vistnok Tilfældet i dette som i det andet Ting, at en Lov som den foreliggende vil blive mødt med megen Sympati. Det er højt urimeligt, at der gives disse Privilegier, som ofte have betydelig Værdi, uden at der skal svares Afgift af dem. Derom kunne vistnok alle være enige, at der skal svares Afgift og endog en flækkelig Afgift af dem. Men det, som voldte nogen Betænkelighed i det andet Ting, og som jeg ogsaa synes har Betænkelighed, er Spørgsmaalet, om man saaledes fuldstændig kan overlade til Administrationen at fastsætte Afgiftens Størrelse. Der er her i Lovforslaget i Virkeligheden ikke fremhævet noget andet Moment eller noget andet Hensyn til Vejledning i saa Henseende for Justitsministeren, end at der staar: „for saa vidt der efter Størrelsen af vedkommende Apoteks Omsætning skønnes at være Grund dertil“. Der er ikke en Gang sagt, at det er selve Omsætningens Stør-

relse, der skal være det bestemmende for Afgiften, og det vilde man vel heller ikke kunne sige, idet det ikke er Omsætningens Størrelse, der maatte være det afgørende. Det afgørende maatte være den Gevinst, det Overstud, som den vedkommende Privilegiehaver kunde have ved Driften af Apoteket. Derfor forsøgte man i det andet Ting paa at opstille visse Takster, men det viste sig, at man ikke havde de fornødne statistiske Data og ikke var klar over, hvilken Betydning f. Eks. det saakaldte Recepturvalg havde i Forhold til Haandkøbsalg. Saaledes manglede der de nødvendige Momenter til at kunne fastsætte Regler. Jeg tror ogsaa, man vil begaa en Fejl, hvis man vil give alt for stramme Regler, saaledes at det hele skulde beregnes efter en Takst, det vilde man vistnok aldrig kunne komme til; men paa den anden Side at give en Lov som denne, hvor der forhaabentlig vil være Tale om meget store Beløb, uden i mindste Maade at angive de Synspunkter eller Regler, der skulle følges ved fastsættelsen af disse Afgifter, synes jeg dog ikke vil være rigtig stemmende med Maaden, man plejer at lovgive paa. Sagen er jo kommen sent frem i denne Rigsdagssamling, den er jaget noget igennem i det andet Ting, og nu skulle vi her i dette Ting ligeledes paa et Par Dage gøre den færdig. Det vilde naturligvis kun kunne ske paa paa den Maade, at man lægger det hele i Justitsministerens Haand og stoler paa, at saa kommer han nok til det rigtige. Jeg har ikke den mindste Tvivl om, at den nuværende Justitsminister vil vide at træffe det rette; men denne Lov skal jo ikke gives paa et enkelt Aar. Der skal ganske vist være en Revisionsbestemmelse i den, men da det ikke er sikkert, at Rigsdagens Ting kunne blive enige om en Forandring i Loven, kan Loven godt komme til at gælde i en længere Aarrække, og saa staar Justitsministeren uden nogen som helst Vejledning fra Rigsdagen om, hvor store Afgifterne skulle være, og hvilke Hensyn der skulle være bestemmende ved deres fastsættelse o. s. v. Der er endogaa det karakteristiske ved den Maade, hvorpaa Forslaget er kommet igennem det andet Ting, at man har udeladt det, som den højtærede Minister selv havde sat ind i den, at Afgiften skulde fastsættes ved Forhandling med Sundheds-